

Χαίρε, Πάσχα προνομίων,
και χαλάλι τὰ λεστά,
πού τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον
ἰδαπάνησε γι' αὐτά.

Πάσχα νέον ἐφορτάζω σὺν πολιτίᾳ γηγενῆς
καὶ φυλῆν προνομιοῦχον προσκυνῶ γουκυλινῆς,
κι' εὐλογεῖται τοῦ Ρωμανοῦ τὸ μονάκι καὶ τὸ κοντύλι
κι' ἡ κορῶνα, πούχε πείσει μπρὸς 'στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην.

'Ανομνήσωμεν μὲ τοῦτον καὶ τὸν Κόντη τὸν ὄρατον,
τὸν κομψὸν τὸν Κερκυρατον,
τὸ μοντέλο, τὸ πιπίνι,
πούναι τζόγια μανιφίκα,
καὶ σηκίνει τὸ σακατίνι
μπρὸς 'στὸν μύτο τοῦ Τερφῆκα.

'Ανομνήσωμεν καὶ τοῦτον μὲ γλυκεῖα ὄργανων ἤχους,
λούσωμεν αὐτοῦ τοὺς πόδας
μὲ τ' ἀρώματα τῆς μόδας,
ἀποσηλῶμεν δὲ τοῦτους μὲ τῆς κόμπης τοῦς βοστρύχους!

'Ὀν Χαμίτ ἐν τῷ Γιλδίτζ κρότον αἰφνης ἤχηθείς
ἀπεκρύβη παρθευθῆς.
Δίξου φίλων ἀδερφῶν
θαυμασμούς πολλούς κι' ἐπαίνους
ὁ τοῖς ξένους διεξάγων
τὰ προνόμια τοῦ γένους.

Καμφοῦτη πρὸς τῆς μερίδος τοὺς κοάζοντας βατράχους,
τοὺς πιστοὺς ἐν ἐπιγνώσει,
τοὺς πληροῦντας τοὺς στομαχοῦς
τῆ τοῦ Κεντρικοῦ κινώσει.

Κομίσωμεν τὰ μῦρα μας 'στὸν Κόντη τὸν λεγάμενο,
κι' ἄς τὸν περιλείψωμεν σιναμένο κουνάμενο,
Ψῆνω τάρνι τῆς Πασχαλιάς, ρουφῶ τὸν ναργιλέ μου...
καὶ πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὰ πρό τοῦ πολέμου.

Δὲν ἀφρήθη τίποτε δικαίωμ' ἀναφαίρετον,
δεῦτε λοιπὸν ἰξάρωμεν τὴν νίκην τὴν ἰξαιρίετον,
δεῦτε καὶ πάλιν κώωμεν κοτίνους ἀμαρτανούς
καὶ τῶν φυγόντων στέψωμεν τοὺς πόδας τοὺς ἀγράντους.

'Ελλάς, τὴν θλίψιν τὴν μακρὰν
κατὰ Ταρτάρων στείλει,
κι' ἔσ' ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρὰν
ὁ Κορδοῦνας καθέλει,

ξένου περιεπτόθησαν τὸ τίμιόν σου σῶμα,
λαὸς δὲ περίε ἰκράζει μὲ τὴν ψυχὴν 'στὸ στήμα:
«δὴξά 'στην συγκατάθεσιν τῶν ξένων φιλανθρώπων,
πού τὸν κλεινὸν δίδωσαν τῆς ρητορείας τύπον.»

'Αρπας χορδὰς δονῶσωμεν
καὶ δεῦτε γ' ἀνομνήσωμεν
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν ἥλιον,
Βουδοῦρην τὸν Βασιλείον.

'Ἠπίως ἄς θωπεύσωμεν
τὸν ὄμιον τὸν γιγάντειον,
τὰ κόματ' ἄς ἱππεύσωμεν,
πού φέρουν 'στὸ Βυζάντιον.

'Εμπρός του προχωρήσωμεν
μὲ πρόσωπον στιλπνόν,
τοῦ πούρου του μωρισώμεν
τὸν εἰσομον καπνόν.

'Εκ τῶν ἰστῶν ἀνήρτησε
τὴν εὐκλειαν τῶν πόντων,
ταμίαια δι' καθήρτις
θωρακωτῶν μελλόντων.

Πρὸς τοῦτον σπείδουον ναυαγοί,
πρὸς τοῦτον ξένοι ναυπηγοί,
κι' ὄλο παρὰδὲς τοῦ ζητοῦν εἰς τὰ καλὰ καθούμενα
γιὰ νὰ σακαρῶσουν καὶ γιὰ μᾶς καράβια καὶ πλειούμενα.
Κάκεινος λέγει πρὸς αὐτούς: «τὰς συμφωνίας δέχομαι,
μὰ πού μᾶς μωριστήκατε πῶς μπλόκο τὸν ἔχομε;»

Μὴ μωριστόμοιον κραυγὴν
Βουδοῦρης ἰεραίρετο,
ὅταν ἄμνος πρὸς τὴν σραγγὴν
ὁ Τσακῶνας ἰερέρετο.

'Ενδοξὸς γὰρ δεδῶξασται, κι' ἐδόσαν πειλῆγη:
«σήμερα σὺν τῷ Κέκορη κι' ὁ Τσακῶνας ἰερέρη!»

'Υμνεῖτε τοῦτον Ἄλοιοι καὶ τῶν ἀνέμων βία
κι' ὠκεβολοὶ βαρύγδουποι καὶ κάθε σκαπατιβία.

'Αρμητηλάτην Τσαμαδὸν ὀνήσειετ' ἐν ὀργάνοις
κι' ἐν ἤχηραῖς τυμπάνοις,
τώρα μὲ τὴν Διοίκησιν τῶν ὀπλων συγκρουόμενον,
ἀλλὰ καὶ φιλιούμενον καὶ πάλιν ἀκουόμενον,
κι' αἰφνης ξαναμαλλόνοντα
κι' ἐκ νέου φιλιόνοντα,
κι' ἐκ τρίτου παραιτούμενον,
πλὴν πάλιν εἰσοχούμενον
καὶ μὴ παρακονούμενον.

'Ἄλλ' ὁμως πρὸς παραίτησιν γραπτὴν ἰτοιμαζόμενον
καὶ 'στὴν «Πρωτῶν» προσφωδῶ Γαζῆν ὀνομαζόμενον,
πλὴν πάλιν ὕπακούοντα
καὶ πρῶμον ἀνακρούοντα,
πηδᾶντα τε κι' ὀρχούμενον,
ἐν ὕμνοις ἰποχοούμενον,
λαμπρὰς λαμπουδοούμενον,
τὴν θίσιν τοῦ γνωρίζοντα,
προστάζοντα κι' ὀρίζοντα,
καὶ τὸ σπαθί του τρίζοντα.

'Υμνεῖτε καὶ Καρπάυλον, Δικαιοσύνης ἥλιον,
λευκότερον κιμῆλιον,
τὸν χειρετῶντα Βασιλεῖς κι' ἐκ τῆς ἀμάξης πίπτοντα,
πλὴν πάλιν ἀνακρούοντα